

МАЯ ДЖАМБАЗКА

**КЛАДЕНЕЦЪТ
НА СМЪРТТА**

Écrier

Всички права са запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателя.

© Мая Джамбазка, автор, 2026

© Галя Петрова, художествено оформление на корицата, 2026

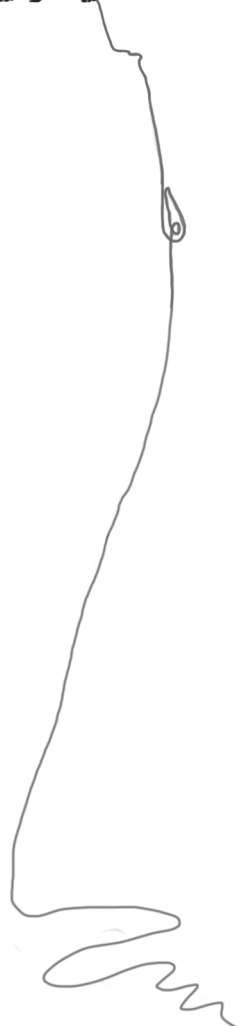
© Издателство „Екрие“, 2026

ISBN 978-619-7801-07-1

МАЯ ДЖАМБАЗКА

КЛАДЕНЕЦЪТ НА СМЪРТТА

Издателство „Екрие“
София

СЪДЪРЖАНИЕ

	ПРОЛОГ	7
ГЛАВА I	НА ЛЕТИЩЕТО	8
ГЛАВА II	В САМОЛЕТА	13
ГЛАВА III	НАСТАНЯВАНЕ	17
ГЛАВА IV	КРАЙ ОГЪНЯ	23
ГЛАВА V	ДЕН ЗА ПРИКЛЮЧЕНИЯ	34
ГЛАВА VI	ЛЕГЕНДАТА ОЖИВЯВА	51
ГЛАВА VII	РАЗСЛЕДВАНЕТО ЗАПОЧВА	66
ГЛАВА VIII	ЛОША ПОЛИЧБА	83
ГЛАВА IX	В ТЪРСЕНЕ НА УЛИКИ	105
ГЛАВА X	ЧЕРВЕН КОНЕЦ ОКОЛО ГЛЕЗЕНА ...	126
ГЛАВА XI	В КАПАН	143
ГЛАВА XII	НЕУДОБНАТА ИСТИНА	161
ГЛАВА XIII	РАЗКРИТИЕТО	176
ГЛАВА XIV	ПОСЛЕДЕН ДЕН В ШРИ ЛАНКА	187
	ЕПИЛОГ	194

ПРОЛОГ

Нощта беше обвила в непрогледна тъмнина вила „Рана Кела“. Единствено слабите светлини край басейна се бореха с пълзящия мрак на джунглата.

– Чу ли това? – прошепна Енцо, долепил рамо в рамото на Клара.

Беше шум от стъпки. Бързи и приплъзващи се по мокрите листа. После се чу нещо като хриптене. Или може би беше смях.

– Тук има някой – прошепна Клара, в гласа ѝ се долавяше страх, – или нещо...

В ушите им закънтя отдалечено, бавно и ритмично биене на барабани.

– Има ли някой? – извика Енцо в тъмнината, но само ехото му отвърна.

И тогава го видяха – един дребен силует сред дърветата, твърде изкривен и някак нереален. Червеникавите му очи проблясваха в нощта, сякаш не принадлежаха на нищо живо. Клара изпищя и хукна. Енцо се втурна след нея.

Бледият сърп на новата луна спусна мъждива сребърна нишка към ръба на кладенеца, в чиято бездънна паст се удави викът на Клара. После настъпи тишина.

ГЛАВА I

НА ЛЕТИЩЕТО

Един месец по-късно...

Ева погледна часовника си – оставаха три часа до полета. Мразеше да лети. Само мисълта за рева на двигателите, когато самолетът набира скорост по пистата, я караше да настръхне. Иронията беше, че съпругът ѝ беше пилот. Тайно му се възхищаваше за смелостта и хладнокръвието. Павел не се страхуваше от нищо, а тя – от почти всичко. Екстремните преживявания не бяха нейната стихия.

Летище София не беше сред най-натоварените в Европа. Ако пътуваха самостоятелно, щяха да дойдат не по-рано от час и половина преди полета, но от туристическата агенция настояха да са там още в единайсет часа. Полетът беше с Катар Еървейс, с прекачване в Доха. Излитането щеше да е чак в два без десет, а около шест на следващата сутрин се очакваше да пристигнат в Шри Ланка.

Павел бе отишъл да ѝ вземе кафе, а Ева оглеждаше тълпата в търсене на Магда и Тео. Погледът ѝ се спря на

будката за вестници и списания. Замисли се дали едно судоку ще успее да я разсее по време на полета, когато нечии ръце нежно обгърнаха раменете ѝ. Обърна се и видя дългата, чуплива коса на Магда.

С Магда и Тео се познаваха още от гимназията. Тогава буквално бяха неразделни, а сега едва успяваха да се видят по няколко пъти в годината. Пак не беше зле.

– Здравей, Ева! – чу познатия, леко писклив глас на Магда. – Къде е Павел?

– Отиде за кафе. Как си? Не сме се виждали от цял месец.

– Щом ще пътуваме, значи съм перфектно. Знаеш, че това е моята страст.

– Знам, знам – каза Ева, когато към нея плахо се приближи младо момиче.

– Извинявайте, вие сте Ева Дамянова, нали? – в гласа ѝ се усещаше силно вълнение.

– Да – усмихна се Ева, – същата.

– Ааааааа – изкрещя момичето, – не мога да повярвам! Чела съм всичките ви романи. Може ли да се снимаме? Дани, ела да ни снимаш!

Ева се засмя и застана до нея. Момчето, към което се обърна с името Дани, им направи снимка.

– С приятеля ми ще ходим в Шри Ланка – каза момичето, все още залепено за Ева. – Не мога да повярвам какъв късмет е да ви срещна на летището.

Ева се поколеба, но накрая кимна и сподели, че тя също пътува за там и вероятно са в една група, което доведе момичето почти до екстаз.

– Наистина ли? До Шри Ланка? Дани, чу ли? – викаше от вълнение тя.

– Мисля, че всички на летището чуха, Сияна – отвърна сухо Дани. – Хайде да оставим жената на мира.

– Да, да, извинявайте – Сияна се усмихна, без да откъсва поглед от Ева. – Може ли да кача снимката в Инстаграм?

Ева отново кимна.

– Хайде, Сияна – повика я Дани. Тя най-накрая остави Ева и тръгна след него.

– Леле... Понякога не те ли побиват тръпки от това внимание? – обади се Тео. Беше застанал до Магда и Павел, които наблюдаваха случката отстрани.

– Всъщност е приятно – усмихна се Ева.

– Кафето ти изстина – Павел ѝ подаде картонената чаша.

На няколко метра встрани от тях се носеше аромат на скъп мъжки парфюм. Роман Генев оглеждаше летището с присвити очи. Разкопчал най-горното копче на ризата си Ралф Лорън, той излъчваше класа и изтънченост. Беше в средата на четиридесетте си години, висок и добре сложен.

До него вървеше жена с впечатляващо стегнато тяло, съвършено симетрично лице и дълга руса коса, която се полюшваше при всяка крачка. Външността ѝ караше хората да се обръщат след нея. Харизмата ѝ сякаш наелектризираше въздуха. Бившият модел и настоящ йога инструктор, Нора Иванова, се движеше със спокойната увереност на човек, който знае как въздейства на другите.

Телефонът на Роман звънна и той се дръпна настрана от Нора.

– Ало! – имаше плътен, леко дрезгав и доста специфичен глас.

– Удобно ли е? – прозвуча от другата страна на линията.

– Да, но нямам много време. Давай направо – ще стане или не?

– Много бързаш, Романе – мъжът отсреща се засмя през зъби. – Хубавите неща стават бавно, нали знаеш.

– Какво искаш тогава?

– Трябва да отпуснеш малък аванс. Човекът иска да знае дали си сериозен – провлачи отговора си мъжът отсреща.

– Колко?

– Двайсет бона.

– Двайсет хилядарки, за да разбере, че съм сериозен? Виж сега, след няколко часа заминавам за Шри Ланка. Дай ми малко време.

– Романе, има и други желаещи за този терен. Хора с възможности, така че...

Роман махна слушалката от ухото си и я стисна здраво. Въпреки че мразеше да го изнудват, той умееше да владее емоциите си. Когато заговори, гласът му беше спокоен.

– Връщам се след седмица. Имам ли време да помисля дотогава?

– Ще видя какво мога да направя – разговорът прекъсна, а Роман се върна при Нора.

– Виж, ето там е логото на агенцията – каза тя и посочи в далечината.

Двамата се отправиха към извисяващия се надпис: „Екзотик травъл ейджънси“.

Млад мъж държеше табелката на агенцията и обхождаше с поглед насъбралите се около него хора. Това щеше да е първото му пътуване до Шри Ланка като во-

дач на група. Там имаха местен гид, а и това не беше екскурзия с разглеждане на забележителности, а екотуризъм – сяха да прекарат време в джунглата, обикаляйки различни екопътеки. Въпреки това притеснението си казваше думата.

– Здравейте на всички. Аз съм Антон, вашият гид. Може да ме наричате Тони – той се усмихваше на все по-бързо увеличаващата се група хора около него и се здрависваше с новодошлите. – Шри Ланка е страхотно място, ще видите. Имайте предвид, че полетът е малко дълъг, а и имаме прекачване в Доха. Летището им е огромно, така че трябва да сме доста експедитивни там.

Тони извади списъка и започна да си отбелязва кой е дошъл. *Добре че по време на полета ще мога да си припомня основните неща за Шри Ланка*, мислеше си той, докато оглеждаше групата.

Телефонът му извибрира в джоба. Беше получил съобщение от агенцията с въпрос дали всичко минава по план. *Засега всичко е наред. Ще ти пиша преди да излетим*, отговори набързо и продължи да се взира в списъка с имена.

В същото време Ева го гледаше и имаше чувството, че ѝ е познат отнякъде, но не можеше да се сети къде го е виждала.